

punktene hos den jevne Ap.-velger, tror jeg faktisk ikke avstanden til det Fr.p. står for i denne sak, er særlig stor.

Så vidt jeg vet, er det opplest og vedtatt, også av **Carl. I. Hagens** politiske motstandere, at synspunktene til Fr.p. og dets leder ikke kan karakteriseres som rastiske. Og når Rune Gerhardsen i overensstemmelse med sitt "antisnillistiske" syn (som jeg forøvrig synes er en både treffende og modig betegnelse), gir uttrykk for at den fremmedfrykt som kommer til uttrykk i befolkningen er noe vi må ta alvorlig og forsøke å gjøre noe med, ikke bare ved å gi etter og akseptere, men ved også å stille krav til innvandrerne, er jeg overbevist om at han har den absolutte majoritet av den norske befolkning med seg, heri også storparten av Ap.'s velgere. At Fr.p. i sin innvandringspolitikk mener det samme, tror jeg faktisk er en realitet.

Når det fra angivelig Ap.-hold kommer til uttrykk synsmåter som unison fordommer er nyanisert syn i innvandringsdebatten – de karakteriserer faktisk dette som "rasisme" – , og når man på samme hold *reservasjonsløst* hylder det farverige fellesskap, tror jeg dette bare er karakteristisk for en liten gruppe innen partiet, bestående av en slags progressiv innvandringsintelligensia, som skal demonstrere sin omsorg for medmennesker ved en nærmest selvutslettende toleranse overfor holdninger og kulturytringer som ellers synes oss svært fremmede.

Jeg må si jeg har svært liten forståelse for det politiske syn Fr.p. generelt står for, og mener det ville være en ulykke for land og folk om partiet skulle få anledning til genuint å realisere sitt samfunnsyn i praktisk politikk. Men akkurat i innvandrings spørsmål har partiet gitt uttrykk for synspunkter som som rent kognitivt synes riktige, nemlig at det er både betenkelig og farlig, i toleransens og kjærlighets navn, å unnskyld og tale vel om foreteelser og tendenser vi ellers på det sterkeste ville tatt avstand fra.

Akkurat den samme reservasjon til det farverige fellesskap, som nå for fullt dundrer på kongeriket Norges dør, og den samme balanserhet i innvandrings spørsmål tror jeg så absolutt er representativ for de mennesker som bifaller et sosialdemokratisk samfunnsyn, slik dette kommer, eller i alle fall bør komme, til uttrykk i Ap.'s innvandringspolitikk..

Så får det da ikke hjelpe at Carl I. Hagen bekjenner seg til de samme synsmåter.

Thorleif Øisang, Sandvika. (Innlegget har også stått i Aft. p.'s kveldsutgave.)

α

"Vår partipolitiske aktivitet øker neppe før vi blir provosert til det. Før vi gis mer motstand." (Trond Wormstrand, informasjonsleder)

α

VAR QUILSING FEIG?

"VI MENN" hadde en serie i nr. 39 til 41 om Quislings siste dager. Fangevokter **Per Anker Jacobsen** nevner at Quisling var for feig til å rømme både fra cella og livet.

Faktisk hadde Quisling hatt anledning til å rømme. Den 7. 5. 1945 ble han tilbudt å fly til Spania med Belgias **Leon Degrelle**. Men Quisling, som mente han hadde gjort en god innsats for sine landsmenn, sa nei takk. Han regnet med å bli behandlet rettferdig, og må nok ha opplevd alt som ble foretatt for å hindre at han skulle begå selvmord, som en sjikane.

Det er riktig at Quisling var skuffet over behandlingen. Under rettsaken fortalte han at han var gått ned 18 kg. på en måned. En skulle ventet at lagmannen hadde bemerket at et så stort vekttap på så kort tid ikke var mulig. Det er mer enn hva man ventes å tape i vekt på en måned ved total faste hvis man ikke arbeider. Men lagmann **Sølem** fant det helt i sin orden og svarte: "*Det er mange av oss andre som har tatt av mer under okkupasjonstiden*" (Men neppe på en måned!)

Aldri har det vært så mange norske fanger i Norge som den sommeren, aldri hadde så stor prosent av fangene beri-beri. For Quislings del førte det til at han som beskrevet gikk ustø ut av bilen etter sin siste biltur. Beri-beri-en ga ham ved siden av gangvansker også synsproblemer. Når han fikk B-vitaminsprøyter, var det for å gjøre godt noe av skaden manglende mat, f.eks. brød, hadde gitt ham. Han og de andre fangene den sommeren led nød!

Fengselslege **Jon Leikvam**, utnevnt for okkupasjonstiden, har i et intervju uttalt: "*Som overlege ved fengslene i Oslo både under og etter okkupasjonstiden kan jeg bekrefte at aldri var vilkårligheten og overgrepene større mot fanger enn etter at freden brøt los i 1945. Det er sannheten. Selv har jeg behandlet så mange "landssvikfanger" for voldelige overgrep at jeg vet hva jeg snakker om.*"

Akershus var en hatets arena, står det ganske riktig i artikkelen, ikke minst etter frigjøringen. "Vinnerne, de torturerte" var blitt torturistene, eller var det andre enn dem som virkelig hadde lidd som ble det? De som selv hadde gjennomlevd tortur, sa: "*Hva dere enn gjør, ikke la dem sulte eller lide.*"

Torturen på Akershus av tyskerens bøddel **Oscar Hans** beskrives. Selv om sykepleierne ikke likte det, sier de begge at de ikke "blandet seg borti slikt". Var det forenlig med deres yrkesetikke?

Oscar Hans ble ikke henrettet slik det står i artikkelen. Høyesterett opphevet dødsdommen over ham høsten 1947. Det er ingen grunn til å tro at han følge seg beskjemmet over hva han hadde gjort da han forlot Norge. Han hadde ingen grunn til å mene at nordmenn var bedre enn tyskerne.

Lege Inger Cecilie Stridsklev

α

En løgnhistorie har syv variasjoner – en sann har bare en. (William Styron)

α